

Sporen in de nacht

door Jos Peeters

Dit verhaal begint rond 1950 toen er nog trams reden op de Ninoofsesteenweg. De namen die hierin voorkomen zijn fictief maar kunnen ook in het echt bestaan.

We beginnen s 'morgens op een doordeweekse dag. De tram kondigt zich met belgerinkel en lawaai op de sporen aan in Eizeringen. Snel lopen Ludwig en zijn zus richting Goudveerdegem om op tijd de tram te halen richting Brussel. Oef, deze keer waren ze juist op tijd, niet zoals aan het begin van het schooljaar, toen moesten ze op de voorbijrijdende tram springen. Gelukkig was dat een tram met openstaande deuren.

Nog even buiten adem nemen ze plaats op de tram die al goed vol zit. Enkele mensen uit Ninove zitten te kaarten andere praten voluit. Ludwig is stil hij moet nog bekomen van de snelle spurt. Het is winter en de flash knettert af en toe. Het traject dat de tram Ninove – Brussel volgt is glooiend. Richting windmuts wordt het spannend. Geraakt de tram wel boven vraagt iedereen zich af. Allee Gerard, zo noemde de trambestuurder, geef mo bèzze Gerard roepen ze in koor.

Alle remmen los en op volle snelheid draaft de tram richting Brussel.

Aan de windmuts gekomen gebeurt er echter iets raar, alles draait voor Ludwig zijn ogen.

Waar hij eerst nog iedereen goed zag ziet hij plots geen kleuren meer maar ziet hij enkel nog iedereen in zwart/wit behalve een vrouw die 5 banken voor hem zit en enkele jaren jonger is dan hijzelf. Zij heeft een rode mantel om.

Hij zoekt naar zijn zus maar vindt haar niet, de andere mensen herkent hij niet... De flash knettert niet meer in de plaats hoort hij een zacht gebrom. Zo-even werd hij heen en weer geschud maar nu niet meer. Het is eerder een zacht wiegen op de baan.

De mensen zijn stil en wanneer hij bekomen van de schok rondkijkt ziet hij iets vreemds.

Ze dragen allen een masker. Willen ze niet herkend worden ? Wat is er toch aan de hand ?

Na de halte "Antoon" komt de plaats naast de vrouw in het rood vrij en Ludwig staat op en neemt plaats naast haar. Boze blikken volgen hem. De vrouw in het rood kijkt hem aan en stopt hem een masker in zijn handen waarop ze hem vriendelijk toefluistert; "zet het op". Gewillig gehoorzaamt hij ook al is hij ouder dan zij. Hoe heet je vraagt hij. "Irena" zegt ze. Bedankt Irena, mijn naam is Ludwig.

Ergens voelt hij zich geborgen naast haar. Ligt het aan de kleur, het vriendelijke gefluister, de vriendelijke blik of het parfum van vanille. Hij weet het niet maar het voelt goed

Stil vervolgen ze hun weg naar Brussel. De mensen rondom hem tikken op iets wat op een lei gelijkt maar waaruit beeld komt. De leien lijken met een kabeltje verbonden met hun hersenen. De meeste spreken niet. Enkele spreken als het ware tot een spook in het ijle ... Hij begrijpt er niets van, neemt zijn boek met als titel: "**Sporen in de Nacht**" uit zijn tas en begint te lezen.

Bij deze passage uit zijn boek

*Sporen in de nacht,
achter wissels lonkend
naar haar die op me wacht.*

*Sporen in de nacht,
tussen gisteren en morgen
naar mijn lot langverwacht.*

*Sporen in de nacht,
glinstering in maanlicht
tot bestemming gebracht*

Vergat hij alle zin voor realiteit en vleide zich dicht bij Irena.
Ze vormden samen een bubbel, een cocon van waaruit de buitenwereld hun niet kon raken.
De wereld mocht vergaan ze zouden het niet gemerkt hebben.

Hij nam een stuk papier en schreef met een potlood "L & I" trok er een hartje rond en schoof het papier tussen de harde plaat van de rugleuning en het kussen van de stoel voor hun.

Even later was er tumult vooraan. Heb jij een kaartje vroeg Irena. Hoi nee zei Ludwig. Ik heb een abonnement en hij toonde het. Irena fronste de wenkbrauwen en fluisterde. Ik denk dat het daarmee niet zal lukken. Een jongen was zijn abonnement en paspoort thuis vergeten. "Ha we zitten met een illegaal"; riep de controleur. De jongen werd eruit gezet, de politie wachtte hem op en pakte hem hardhandig aan. Irena nam een stok uit haar tas draaide cirkels in de lucht en plots begon het hele tafereel terug van voor af aan. Dezelfde jongen zat terug in ons voertuig en de controleur vroeg deze keer vriendelijk achter zijn ticket. De jongen vertelde dat hij in zijn haast zijn abonnement en pas thuis vergeten was. Ach zei de controleur dat overkomt ons allemaal wel eens. Het is goed voor één keer.

Irena tokkelde op haar lei. Alles komt goed Ludwig zei ze, je zal wel zien.

Goede dag, mag ik jullie tickets zien vroeg de controleur vanachter zijn mondmasker. Irena toonde haar lichtgevende lei en zei dat ze ook een ticket voor Ludwig had waarna de controleur vriendelijk zei "dat is dan in orde" en hij begaf zich naar de andere mensen.

Plots spraken de andere mensen rondom ons vriendelijk naar elkaar en alhoewel je niet alle gelaatstrekken kon zien door het masker zag je toch dat de ogen straalden van geluk.

Zelf ondervond Ludwig ook een zaligmakend gevoel.

Plots schudde de tram heen en weer. Hij ziet zijn oudere zus, en herkent terug de mensen van ervoor. Ze bereikten het eindstation en iedereen stapte uit op weg naar school of naar het werk. Niemand droeg een masker.

Toevallig ging Ludwig dezelfde kant op als Irena. Ze kwamen een bedelaar tegen waar iedereen in een bocht rondging behalve Irena. Ze zei vriendelijk goeie morgen, draaide heel bedekt met haar staf enkele cirkeltjes in de lucht en er rinkelde plots geld in de man zijn hoed. Hij deed een vreugdedans en wist niet wat hem overkwam.

Ik ga naar school zei Ludwig, mijn laatste jaar en dan naar het leger.
welke tram neem jij om terug naar huis te keren. Ik neem wel dezelfde als die dat jij neemt zei Irena. En zo spraken ze af om rond 17u de tram te nemen aan de Ninoofse poort om samen richting Ninove te sporen.

Ludwig kon zich helemaal niet concentreren die dag. Steeds dwaalden zijn gedachten af naar Irena. Wat leuk dat hij haar zomaar ontmoet heeft.

Plots was het stil in het klaslokaal. Iedereen keek naar hem.

Awel Ludwig komt er nog wat van ? vroeg de leerkracht.

Ludwig hoorde het in Keulen donderen. Hij had kennelijk de vraag gemist.

Plots begon hij te vertellen over de planeten, de sterren. De wet van Newton, Kepler, het doppler effect en eindigde met de relativiteitstheorie en de Lorentztransformaties waarin plaats en tijd met elkaar verweven zijn.

De meester gaf hem spontaan een applaus. De leerlingen keken hem verbaasd aan.

Zelf begreep hij ook niet echt wat hem zopas overkomen was.

Wat ze niet zagen was dat Irena buiten met een glimlach juist de hoek van de straat omging.

De bel die het einde van de lesdag aankondigde ging. Ludwig nam zijn jas van de kapstok, zijn boekentas onder de arm en snelde zich naar de Ninoofse poort om toch maar niet te laat te komen. Het was al donker.

Op weg naar de Ninoofse poort passeerde hij een koor dat een lied zong waarvan hij de woorden herkende:

*Sporen in de nacht,
achter wissels lonkend
naar haar die op me wacht.*

*Sporen in de nacht,
tussen gisteren en morgen
naar mijn lot langverwacht.*

*Sporen in de nacht,
glinstering in maanlicht
tot bestemming gebracht.*

Ha daar stond ze al te zwaaien. De rode mantel was goed zichtbaar onder het neonlicht van de straatlantaarn. Ludwig vertelde wat hem overkomen was, Irena luisterde aandachtig. De tram kwam eraan en ze stapten op. Ludwig toonde zijn abonnement en stapte op. Irena toonde haar lei maar dat was niet geldig deze keer. Oh ik betaal wel voor jou zei Ludwig.

Zo reden ze samen richting Ninove. De flash knetterde hier en daar.

Even voorbij Itterbeek reed de tram snel. Een engel schoot een pijl recht in zijn hart.

Ludwig schudde hevig heen en weer maar voelde zich gelukkig als in een bubbel met twee.

Hij hoorde een stem heel in de verte; " Ludwig wakker worden " Hij deed zijn ogen open maar teleurgesteld zag hij Irena niet, enkel zijn moeder. Ludwig haast je de tram komt zo, straks ben je te laat.

Hij kleepte zich snel aan, nam enkele hapjes van het brood en stoomde samen met zijn zus richting Goudveerdegem om nog net op tijd de tram richting Brussel te halen.

Hij stapte op de tram. Op de volgende halte "Schepdaal dorp" stapte er een dame met rode mantel op

Hoi Irena zei hij, hij gaf haar een kus. Irena haalde een klein stokje tevoorschijn en begon te schrijven; Ik heb een droom voor alle mensen en zeker voor jou en mij

Wanneer je goed kijkt kan je ze soms tegenkomen, niet meer op de tram maar op een bus.

Maar ooit spoorden ze samen in de nacht.

De invloed van Irena haar toverstok merk je nog steeds wanneer je rondwandelt in Dilbeek. Is het je al opgevallen hoeveel keer voorbijgangers je een goede dag wensen ? Hopelijk is haar spreuk zo krachtig dat dit nog lang zo blijft.

Het leven is zoveel leuker wanneer iedereen vriendelijk is tegen elkaar ook al is het de dag van vandaag vanachter een masker, echt waar.

En misschien vind je het kaartje terug dat Ludwig achter de leuning stak als symbool van de immer durende liefde tussen hun twee.

Laat in deze tijd "liefde" ons als een vaccin beschermen tegen haat en geweld.